

[Inger Gautier Schmit.]

Autorisation provokerer og fremmer og legaliserer en Trafik og et Salg som det, jeg her har peget paa. Saa snart Loven, som jeg stemte imod, traadte i Kraft den 1. Oktober, har vi set store Reklamer for Salget af disse Ting og for hele denne Trafik, navnlig her i denne By, og store Vogne trækker rundt i København med kæmpe-mæssige Billeder af unge Sygeplejersker med røde Kors paa Panden som Reklame for hele dette Salg, som jeg finder saa overordentlig afskyeligt. Jeg vil haabe, at Sygeplejerskerne selv vil protestere over for en saadan Anvendelse af Sygeplejerskernes Dragt. Det burde i alt Fald være helt andre Hoveder eller Mennesker, der blev sat paa disse Reklameplakater, thi Sygeplejerskerne som saadanne kan ikke siges at have nogen Skyld i denne Løvs og hele denne Trafiks Gennemførelse.

Men jeg maa mene, at dette bør ikke tolereres. Vi har endnu Børn og unge, som har rene Tanker om alle disse Ting, og jeg mener, at man ved i den Grad at publicere og reklamere for det og i det hele taget give det blaat Stempel, bidrager til at skabe en helt ny Seksual-Mentalitet i dette Land, som absolut ikke vil være befordrende i befolkningsmæssig Henseende, og som jeg derfor ikke synes Justitsministeren skulde have lagt Navn til. Selvfølgelig skal Loven administreres, naar den er gennemført — jeg ønskede altsaa ikke dens Gennemførelse —, men jeg synes, at man kan gennemføre den paa en diskret Maade, saaledes at det ikke virker forargende paa Befolkningen.

Den højtærede Justitsminister forbavsende mig med i sin Sommerferie i Aar at skrive en Artikel i „Politiken“, som i nogen Grad var møntet paa Udtalelser, jeg var fremkommet med i det høje Folketing i Foraaret, og var her inde paa en Tankegang, der i høj Grad forbløffede mig. Muligvis er jeg ikke den rette til at svare paa den, men jeg vil dog blot lige notere, hvad Ministeren her har sagt. Ministeren udtalte som sin Mening, at der af Kristus ikke var fremsat noget som helst Forbud mod et Kærlighedsliv uden for Ægteskabet. Heraf maa jeg forstaa, at Ministeren mener, at det er ganske imod en virkelig kristen Tankegang, hvad jeg udtalte, at der maa være en vis Forbindelse mellem Erotik og Ægteskab. Ministeren mener, at vi nu bør komme til en ganske anderledes moderne Forstaaelse af disse Forhold, saaledes at vi faar et naturlige Syn paa denne Sag fremfor det ned-

arvede kirkelige med dertil hørende Hykleri, Bornethed, Farisæisme og Dømmesyge.

Jeg havde egentlig tiltænkt Ministeren en noget større aandelig Forstaaelse af dette Spørgsmaal. Jeg havde tænkt, at Justitsministeren, som paa saa mange Maader har lagt sit retsindige Sindelag for Dagen med Hensyn til Befolkningens Sundhed paa det moralske Omraade, i mine Udtalelser kunde have set noget, der virkelig var af Værdi, fremfor at fremstille det i en Kronik i „Politiken“ som Bornethed og Hykleri og Dømmesyge. Muligvis har det været i et Anfald af Kedsomhed i Sommerferien, at Ministeren er faret i Blækhuset, det ved jeg ikke, men jeg maa i hvert Tilfælde udtale, at naar vi — og der er mange, der deler min Opfattelse — udtaler os, som vi gør, skyldes det hverken Bornethed eller Dømmesyge, absolut ikke. Jeg dømmer ikke. Ethvert Menneske maa leve, ganske som han vil, han har sin personlige Frihed til at gøre alt, hvad han vil, ogsaa i seksuel Henseende, men det forpligter ikke mig til at anerkende disse moderne Foreteelser og til at gaa ind paa den Tankegang, at nu skal vi gaa bort fra den gamle kirkelige Opfattelse i hele dette Spørgsmaal og annektere disse nye og letlevende Metoder. Det har intet med Bornethed og Dømmesyge at gøre. Jeg maa bestemt afvise dette. Jeg dømmer ingen. Enhver bør staa til Ansvar for sine Handlinger, men jeg maa ogsaa staa til Ansvar, hvis jeg udtaler mig om disse Spørgsmaal, thi Landets øverste Myndigheder, bl. a. Justitsministeren, har i en Sag som denne et meget stort Ansvar, og hver Rigsdagsmand har et meget stort Ansvar for, hvilke Retningslinier man ønsker der skal gaas frem efter, og for, hvordan man lægger disse Sager frem for den danske Befolkning. Derfor har jeg i hvert Tilfælde for min Part villet gøre, hvad jeg kunde, for at oplyse Befolkningen om disse Spørgsmaal og har villet pege paa, at her er man inde paa helt nye moralske Retningslinier. Jeg finder dem ikke gode, Justitsministeren finder dem muligvis gode. Men al Tale om Bornethed og Dømmesyge i denne Forbindelse ligger ganske ved Siden af, hvad der foreligger.

Jeg maa altsaa over for hele dette Spørgsmaal indstændigt anmode den højtærede Justitsminister om, at der ikke gaas længere frem end absolut strengt nødvendigt. Jeg synes, man er gaaet for langt frem allerede. Foreløbig foreligger Tingene i Cirkulære, foreløbig ligger Tingene til Overvejelse. Men jeg beder Ministeren om